

I. felvonás

Megváltás

1. fejezet

Pokol

Mester és tanítványa vad küzdelmet folytatott egymás ellen. Nem ez jelentette az első alkalmat, hogy összecsaptak, éppúgy harcoltak már életre-halálra, mint gyakorlás céljából; ez sem indult többnek egy baráti küzdelemnél.

Jaris Fenn a legjobb tudása szerint védte magát a zöld fénykard gyors csapásaitól, már egy tucatszor elronthatta volna az ellenfele napját, mégsem tette meg. Mira Wess dühösen ostromolta a mesterét, nem akart ártani neki, viszont nem ismert jobb módot arra, hogy kiadja magából az indulatait. Fenn gyerekkora óta arra tanította őt, hogy másokból merítse az erejét, ne önmagából, azonban mondhatta ezt annak, akinek a szeme láttára ölték meg a szüleit. Hiába nevelte a saját gyerekeként, adott meg neki mindent, amit csak tudott, Mira sosem heverte ki teljesen azt a bizonyos napot. Nem illett a jedik közé, ahhoz túl sok harag lakozott a lelkében, ugyanakkor a Sith sem tűrhette meg. A fiatal nő egy alacsony tizenéves lány látszatát keltette, a letisztult, szép arca ártatlanságot tükrözött magából, azonban a smaragdzöld szeme egy dacos, határozott jellemről árulkodott. A hosszú, barna haja kimutatta a szeszélyességét, még egy ilyen kiszámíthatatlan párbajban sem kívánta befonni, biztosra vette, hogy a kék fénykard nem fogja elrontani a frizuráját. Elegánsan öltözködött, a harcnak kitett ruházata önmagában is egy kisebb vagyont ért.

– Add már fel! – rivallt rá Mira a mesterére. Újult erővel támadott, Fennt meglepte a kardcsapások hevesége. Wess egymás után intézte a rézsútos támadásokat, melyeket Jaris egyre nehezebben tudott hárítani.

Mira nagyon megörült, mikor a mestere hátrálni kezdett, még sosem tudott felülkerekedni rajta egyetlen küzdelemben sem. Az Erő kitolta a józanész határait, a folyamatos koncentráció és a több éves tanítás megengedte Wessnek, hogy fölénybe kerüljön az élete közepe felé tartó, jól megtermett férfin.

Fenn mindig is egyfajta nemességet tükrözött magából, azonban a frissen borotvált arc fennkölsége megszűnt a harag szülte kardcsapások között. Jaris kék szeme indulatokat árasztott magából, a barna hajtincsei közül izzadságcseppek tűntek elő, majd csorogtak le a homlokán.

Wess megdöbbsent, amikor a zöld penge beleszaladt Fenn egyszerű, bő, ritkán mosott gyakorlóruhájába.

– Elég! – ordította Fenn. Maga elé tartotta a kezét, majd az Erővel a terem másik végébe lökte a tanítványát. – Mit képzelsz?!

Mira azonnal felugrott a földről, ahogy a háta nekiütközött a falnak.

– Sajnálom, mester – mondta, mikor deaktiválta a fénykardját.

– Elment az eszed? – mondta dühösen Fenn. – Néhány milliméter és a karom jön!

– Nem akartam ártani neked – sütötte le a szemét Wess.

– Nem? Ezek szerint össze-vissza csapkodtál, mint egy vakegér, hátha szerencséd lesz? Tudod, hogy mi ez? – mutatott a kezében lévő markolatra. – Nem érzed a penge súlyát, nem tudod érzésre megmondani, hogy csak a levegőben hadonászol velem, vagy kárt is teszel valakiben! Hát nem figyelsz, amikor magyarázok neked? Azt hiszed, a falnak beszélek?

– Sajnálom – mondta szomorúan Mira. – Én figyelek, mester, de... – Elhallgatott.

Fenn felsóhajtott, aztán csalódottan rázta a fejét. Pontosan tudta, hogy mit akart mondani a tanítványa, ő is érezte a hétköznapiakban rejlő, megmagyarázhatatlan feszültséget. Szinte sosem szidta le őt, amikor még a Lázadás soraiban küzdöttek, még akkor sem bánt vele ilyen keményen, amikor a Reaver fedélzetén csempészték, az évszázad bűntényén törve a fejüket. Teljesítették a lehetetlennel határos küldetést, amiért több pénzt kaptak, mint amit el tudtak volna képzelni. Azonban a kreditek mégsem jelentettek nekik megváltást, a nyugodt, békés lét a poklot jelentette számukra, hiszen ők azelőtt csak a harcot ismerték, semmi mást.

– Mára ennyi volt – jelentette ki Jaris. – Ha jól sejtem, anyád már elkészült a vacsorával.

Ahogy a férje és a mostoha lánya, Selene sem akart többet egy normális, biztonságos életnél, egészen addig, amíg meg nem kapta, amit akart. Megpróbált együtt élni a helyzettel, úgy tett, mintha minden a legnagyobb rendben folyt volna, pedig szó sem volt róla. Sosem szeretett főzni, legfeljebb akkor tudta elképzelni magáról, hogy a vacsorát készítsen, ha egy hatalmas problémáról akarta elterelni a figyelmét. Ezért minden nap ő főzött, legalább arra az időre nem kérdezte magától azt, hogy mi is ez a probléma. Mi történt? Hol tört félbe az áhított élet? Hiszen néhány hétig, talán egy hónapig úgy érezte, mintha a mennyben lenne, azután az érme lassan, de biztosan fordulni kezdett. Általános lett a pénz, súlytalanná vált az, hogy Mira elfogadta őt, mint anyja, sőt már az sem számított, hogy az élete végéig a szerelmével élhet.

– Mi készült? – kérdezte Fenn, mikor belépett a konyhába.

– Vörös tökleves – szagolt bele a levegőbe Wess. Nem is kellett az orrára hagyatkoznia, Selene nem ismert túlzottan sok receptet, ezért minden harmadik nap ezt készítette.

– Mi történt? – kérdezte Shmir, amikor meglátta a ruhán vágott lyukat. A zöld twi'lek megdermedt egy pillanatra, sötétkék szeme aggodalmat árasztott magából.

– Foglalkozási ártalom – rántott vállat Jaris.

– Inkább együnk – jelentette ki Mira.

A párbajozók helyet foglaltak a megterített asztalnál, Selene szedett nekik egy adagot, aztán letette eléjük a megszokott étket. Forró, vagy sem, egyiküknek sem számított túlzottan, eleget éltek nélkülözésben ahhoz, hogy mindent meg tudjanak enni, ami eléjük került.

– Gyakorlókarddal is párbajozhatnátok – mondta két falat között Selene.

– Élesben sem szoktak finomkodni – rázta meg a fejét Fenn.

– A Yavin IV-en sem csináltuk máshogy – mosolyodott el Mira. Örömmel töltötték el a régi idők. Tudta, hogy akkor sem lehetett sokkal jobb neki, mégsem tudott másra gondolni. A Lázadásnál eltöltött évek napról napra jobban vonzották, akárcsak a csempészkorszak, sőt már a Nar Shaddaa nyomornegyedeiben eltöltött időt is szebbnek érezte a jelenlegi életénél.

– Ott majdnem meghaltál – szögezte le Selene.

– Hátra lőtt egy rohamosztagos – mondta dacosan Wess. – Mit tehettem volna? Ha a mester nem hagyott ott, akkor talán az utcától is megmenekültem volna.

– Nyomát sem láttam benned életnek – vágta rá Fenn.

– Sigil mégis meg tudott gyógyítani – kanalizott bele a levesébe Mira. Lenyelte a falatot, majd folytatta a mondandóját. – Pedig semmi kötelék nem volt köztünk.

– Inkább feltámasztott – helyesbített Selene. – Nem mondom, hogy otthon vagyok az Erőben, de abban biztos vagyok, hogy az öreg képességei természetellenesek. Senkit nem láttam még úgy küzdeni, mint őt.

– Akkor nem figyeltél – mosolyodott el Fenn. – Öreg róka már Sigil, bármennyit is tudjon az Erőről. Te sem tartanál tőle ennyire, ha nem akart volna megölni amiatt a pali miatt, akit még régebben öltél meg.

– Fejvadászügy – rántott vállat Selene. – Én csak a fegyver voltam, nem az, aki meghúzta a ravaszt. Különben is, ha én nem vállalom el a melót, akkor más teszi meg.

– Attól még kockázatos – jelentette ki Mira. – Nem mintha túl gyakran megtörténne, hogy a célpontod elvesz egy sűrű jedit, akinek a mestere a saját elmondása szerint jobban ismeri az Erőt, mint maga Darth Vader, de attól még lebukhatsz, vagy akár meg is öletheted magad.

– Mint Darth Vader? – nevetett fel Fenn. – Sigil azt mond, amit akar, így, hogy már évek teltek el az endori csata óta.

– Akárhogy is, tud egy-két dolgot – tette hozzá Selene. – Egyébként, én örülök neki, hogy abbahagyta. Megszűnt a stressz – hazudott a képükbe.

– Mondjuk, ha nem maradok hátra, akkor a mester sosem kezd csempészni, márpedig akkor ti nem találkoztok egymással, az egyszer biztos – folytatta a gondolatmenetét Mira. – Minden rosszban van valami jó.

– Mindig is arról álmodtam, hogy elvegyek egy táncost a legközelebbi kantinból – mondta viccesen Fenn. – Az már csak ráadás, hogy kiderüljön róla, hogy egy fejvadász, akinek az egyetlen célja az életében az, hogy felrobbantson minket.

– Gázt használtam volna – mosolyodott el Selene. – Mellesleg, ha nincs Sigil, akkor maradéktalanul sikerrel is járok.

– Pendergast pedig hálából agyonlövet – tette hozzá Mira.

– Azt nem mondtam, hogy a siker túl kedvező lett volna számomra – felelte Selene.

– Érdekes – mondta Fenn, mikor tört egy darabot a kenyérből. – Sigil mindig akkor bukkan fel, amikor semmi szükséged nincs a bunkózására, aztán hirtelen életbe sem tudnál maradni nélküle. Mint a Tarisnál.

– Igen, ott dobtatok ki a még repülő hajóból – emlékezett vissza Selene.

– Legalább a terveket megszereztük – tette hozzá Mira. – Nélkülük sosem tölthettünk volna hónapokat a Lázadás keresésével, csak azért, hogy éppen akkor érhünk a Hoth-ra, amikor lerohanta a Birodalom. Ott még a terveket is sikerült elvesztenünk, pedig olyan ügyesen kijutottunk arról a rombolóról.

– Legalább visszaszereztétek őket – mondta Selene, szándékosan kihagyva a nem kívánatos részeket. Hiába teltek el évek azóta, hogy sor került arra a bizonyos eseményre, nem lehetett megbékélni vele. Elásták azt a napot, ahogyan annak a kiváltó okát is, gondosan ügyelve arra, hogy ne kellejen még egyszer szembesülniük

vele. – Ahogy visszaengedtetek, a Lázadást is megtaláltuk, akiknek eladhattuk a terveket.

– Kár, hogy nem kaptunk érte túl sokat – tette hozzá Fenn. – Pedig Leana mindent megpróbált. Úgyhogy, ha meg akartuk kapni a nagy zsákmányunkat, nekimehettünk a Birodalom legújabb szuper csillagrombolójának, amit elég hamar befejeztek ahhoz képest, hogy a Tarisnál még csak a vázlatai léteztek.

– A kettesszámú verziójának – helyesbített Selene. – Nekem az egyes prototípus elpusztításában is részem lehetett, de az talán egyszerűbb volt. Mit mondhatnék, én és Kasumi megállíthatatlan párost alkottunk.

Mind elhallgattak egy kis időre, némán fogyasztva a vacsorájukat. Shmir rengeteget beszélt a tiszteletbeli nővéréről, sejtette, hogy nem ért szép véget az élete, de sosem mertte elmondani nekik, hogy mi történt vele.

– Akárhogy is, az Invincible sok ezer darabban végezte, megkaptuk a pénzünket, elosztottuk, és mindenki ment a maga útjára – törte meg a csendet Fenn.

– Jó vége lett – bólintott keserűen Mira. – Kíváncsi vagyok, hogy mi lett a többiekkel.

– Carlos most ugrott be hozzánk – ráncolta a homlokát Fenn.

– Egy kicsit többet is meg szerettem volna tudni, minthogy pankrátor lett és ezt meg azt verte le – felelte Wess. – Nem mintha túlzottan kíváncsi lennék a perverz dolgaira, de értitek, hogy mire célok. Elszakadtunk egymástól.

– Leana be se köszönt azóta – panaszkolta Selene, aztán bekapott egy falat kenyeret; különösebb rágás nélkül nyelte le. – Azt hittem, közel álltunk egymáshoz.

– Ventris beköltözött egy luxusszállóba – mondta Fenn –, körbevette magát az ízlésének megfelelő férfiakkal, és él, mint hal a vízben. Nem kell aggódni miatta.

– Egy élő rokona sincs, pokolian magányos lehet – komorodott el Selene arca.

– Ezen a téren én sem panaszkodhatok – tette hozzá Mira. – El lehet lenni.

– Vagy Sigil – vetette fel Fenn. – Ő sem problémázik rajta túl sokat, bár róla abszolút semmit sem hallottam. Mintha már nem is élne.

– Ne reménykedj – rántotta meg a lekkuját Selene. – Ő ott folytatta, ahol abbahagyta, egyik élet-halál helyzetből sodródik a másikba, egészen addig, amíg már nem lesz képes rá, hogy kimásszon a csávából. Kinek is hiányzik az?

– Nekem nem – hazudta Fenn.

Mira nem szólt semmit. Elszomorította a gondolat, hogy talán már sosem használhatja élesben a fénykardját, szüntelenül fojtogatta őt a nyugodt lét tudata. Évek óta gyötörte már ez a megmagyarázhatatlan állapot, elég ideig ahhoz, hogy a dacos jelleme megelégelje a megalkuvást.

– Elég már! – emelte fel a hangját. A mostoha szülei rászégezték a tekintetüket, inkább riadtak voltak, mintsem meglepettek, hiszen pontosan tudták, hogy ezt Wess miért tette. – Meddig akartok hazudni egymásnak? Lássátok már be, hogy nem tudjátok becsapni magatokat!

– Mi mást tehetnénk? – kérdezte Selene.

– Nem mehetünk vissza – rázta a fejét Fenn. – Túl kockázatos.

– Akkor mit akarsz, mester? Szenvedjünk, amíg csak élünk? – kérdezte kerek szemmel Mira.

– Meg kell tanulnod harmóniában élni másokkal és önmagaddal – vágta rá Jaris. – Másképpen nem lehet belőled jedi.

– Jedi? – kérdezte tüzes tekintettel Wess. – Mester, hogy mondhatnád meg nekem, hogyan legyek jedi, amikor te magad sem tudsz akként létezni?

– Elvagyok, nem? – rántott vállát Fenn.

– Nem vagy, mester – jelentette ki Mira. – Tisztelttel, de szorosabb kötelék van köztünk, mint bármely más mester és tanítványa közt. Tudom, hogy te is így érzel, érzem, ahogyan szenvedsz, hiszen te is megtapasztalhatod, amit én érzek legbelül. Itt nem csak arról van szó, hogy nem tudsz megvonatkozni a harctól, kihunyt köztetek a szikra, már csak megjártsszátok a szerelmet. Én sem jártam másképp.

– Ami házasságunk a mi dolgunk – jelentette ki Selene. – Mi sem szoltunk semmit, amikor néhány évvel ezelőtt abbahagytad az ingázását és azt mondtad, hogy többé már látni sem akarjátok egymást.

– Én sem azt akarom megmondani, hogy mit csináljatok – felelte Mira. – De ez így nem mehet tovább! Inkább visszamegyek az utcára, mintsem még egy napot hazugságban kelljen élnem!

– Hogyne mondanád – jelentette ki Fenn. – Azt akarod, hogy harcoljunk, vegyük ki a részünket a nagy felszabadító háborúból, mint Skywalker is. Azt hiszed, hogy ha minden visszatérne a normális kerékvágásba, akkor visszatérne köztünk a szikra és te is újra megtalálnád önmagad. De nem fogod! Az egyetlen dolog, ami ebből származhat, hogy lelöveted magad.

– Inkább élek még néhány évet háborúban, mint egy évszázadot is békében – jelentette ki Mira. – Tudom, hogy nem lenne szabad ezt gondolnom és azt is, hogy helytelen így éreznem, de ez a helyzet. És nem csak rólam van szó, érzem, hogy te is így érzel, és kétlem, hogy anyu is másképpen gondolkozna.

– Nem lehet! – emelte fel a hangját Fenn.

– Igaza van, édesem – mondta üres tekintettel Selene. – Nem futhatunk örökké az igazi énünk elől, elérkezett az ideje annak, hogy megálljunk és szembenézzünk vele.

– Inkább megkockáztatnád, hogy elveszítesz, csak még egyszer lelőhess néhány gazembert a stukkereddal? – kérdezte tettetett felháborodással Jaris.

– Igen – bólintott rá Shmir. – Ahogyan te is képes lennél kockára tenni Mirát néhány kardcsapásért. Nem tagadhatjuk meg önmagunkat.

– Nem kellene fejest ugranunk a halálba – jelentette ki Wess. – Rengeteget gondolkoztam ezen. Szerintem már az is elég lenne, ha újra a Reaver fedélzetén lennénk. Ha nem tudok aludni, akkor mindig bemegyek a régi kabinomba, hiába olyan kényelmetlen az ágy, percek alatt elnyom az álom, és olyan kipihenten ébredek, mintha még sosem aludtam volna olyan jól. Nem kellene totálisan visszatérni a régi életmódunkhoz, csak egy másik, ahhoz hasonlótl kellene elsajátítanunk.

– Miből élnénk? – kérdezte Fenn. – Szállítsunk?

– Miért is ne? – kérdezte Selene. – Legális, a Szövetség területén eleget fizetnek érte ahhoz, hogy fent tudjuk tartani magunkat és a biztonságunk miatt sem kell majd aggódnunk, ha az ő területükön maradunk.

– Nem vagyunk normálisak – rázta a fejét Fenn, de már nem mondott ellent a kísértésnek.

– Soha nem is voltunk azok, éppen ez a probléma – felelte Mira. – Azonban nekünk is boldognak kell lennünk, kerüljön, amibe kerül.